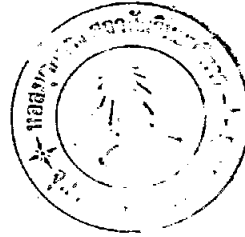

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่ประเทศชาติจะพัฒนาไปด้วยดี ทั้งในทางสังคมและเศรษฐกิจนั้น จำเป็นต้องอาศัย การพัฒนากำลังคนเป็นสำคัญ การพัฒนากำลังคนที่สำคัญอย่างยิ่งคือ การให้การศึกษาก็ถูกต้องเป็น พื้นฐาน ซึ่งคนเหล่านั้นสามารถนำไปพัฒนาการดำรงชีวิตของตนได้ การศึกษามีใช่เป็นการผลิตออก ออกผลของเศรษฐกิจอย่างเดียว แต่การศึกษาเป็นการสร้างรากฐานให้แก่การพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษาช่วยให้มนุษย์มีความรอบรู้ มนุษย์จึงสามารถใช้ความรู้เป็นบันไดนำไปสู่ความรู้อื่น ๆ อีกมาก แม้การศึกษามีใช่ยา เอนกประสงค์ที่จะแก้ปัญหาทุกอย่างได้ แต่การศึกษาก็มีส่วนช่วยแก้ปัญหาสังคม และ โน้มนำสังคมไปสู่แนวทางที่พึงประสงค์ได้ ถ้าเราจัดการศึกษาให้เป็นไปในแนวทางที่ถูกต้อง"

เป็นที่ยอมรับกันว่า การฝึกหัดครูเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งของการจัดระบบการศึกษา เพราะหากเรามีวิธีการ และดำเนินการผลิตครูที่ดีมีคุณภาพ และพอเพียงกับความต้องการของ ประเทศแล้ว ย่อมทำให้คุณภาพของการศึกษาของชาติบังเกิดผลดีตามไปด้วย หากสถาบันฝึกหัดครู

กระทรวงศึกษาธิการ, การศึกษาวิถีทางและโอกาสทางการศึกษาของประชาชน (กรุงเทพมหานคร : แผนกช่างพิมพ์โรงเรียนสารพัดช่าง พระนคร, ๒๕๑๔), หน้า ๑. (แปลจาก Man power and Education โดย Harbison & Myers.)

๒ สมนึก เนิทราย, "ชีวิตกับการศึกษา," บทประพันธ์ที่ได้รับรางวัลในการประกาศ บทประพันธ์ว่าด้วยการศึกษาเนื่องในโอกาสฉลองปีการศึกษาระหว่างชาติ พ.ศ. ๒๕๑๓ (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๓), หน้า ๒๐.

"ลีปนันท เกตุทัต, "โครงสร้างของการฝึกหัดครูในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรับใช้สังคม," การฝึกหัดครูกับการรับใช้สังคม (กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทยการพิมพ์, ๒๕๑๔), หน้า ๑๔.

ผลิตครูที่ไม่มีคุณภาพและไม่เพียงพอกับความต้องการแล้ว การศึกษาระดับต่าง ๆ ก็ไม่สามารถจะจัดให้ได้ผลดีเท่าที่ควร ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ของชาติติดคามา^๑

จากนโยบายและการจัดการฝึกหัดครูตามแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระยะที่ ๔ ได้กล่าวสนับสนุนแนวคิดนี้ว่า การจัดการฝึกหัดครูให้มีคุณภาพ เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการสร้างชาติ เพราะครูมีส่วนในการจัดการศึกษา รับผิดชอบในการอบรมสั่งสอนเยาวชนให้มีความรู้ความสามารถ และคุณธรรม จึงอาจกล่าวได้ว่า ครูเป็นพลังสำคัญกลุ่มหนึ่งที่ช่วยพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้แก่ชาติในรูปการส่งเสริม อนุรักษ์ไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์^๒ เมื่อการฝึกหัดครูได้รับการปรับปรุงในด้านคุณภาพ ครูที่ออกไปปฏิบัติการสอนก็สอนอย่างมีประสิทธิภาพ ผลของการสอนอย่างมีประสิทธิภาพย่อมนำไปสู่ผลผลิต คือนักเรียนที่มีคุณภาพ เมื่อผู้จบการศึกษามีคุณภาพทางด้านวิชาการ และคุณลักษณะอื่น ๆ เป็นอย่างดีแล้ว เขาย่อมเป็นพลเมืองดีมีประสิทธิภาพ^๓ จึงถือได้ว่าครูเป็นผู้มีบทบาทอันสำคัญยิ่งประการหนึ่งในการศึกษา เป็นตัวจักรในชั้นที่จะอบรม สั่งสอน ตลอดจนปลูกฝังความรู้ทางวิชาการ ค่านิยม ตลอดจนแนวทางในการประพฤติที่ดีทั้งหลาย^๔

ด้วยเหตุนี้เองวงการการศึกษาไทย จึงได้จัดให้มีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับครูโดยเฉพาะ โดยเรียกสาขานี้ว่า "การฝึกหัดครู" ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะทำการผลิตครูขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อให้สามารถนำวิชาชีพครูไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในวงการศึกษา ดังรายละเอียดในแผนการศึกษาแห่งชาติปีพุทธศักราช ๒๕๒๐ ที่กล่าวถึงลักษณะการฝึกหัดครูไว้ว่า "การฝึกหัดครูเป็นการศึกษาที่มุ่งสร้างครูให้สามารถปฏิบัติ

^๑กระทรวงศึกษาธิการ, การฝึกหัดครูกับการรับใช้สังคม (กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทย์การพิมพ์, ๒๕๑๔), หน้า ๑๐.

^๒สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, แผนพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๔ (กรุงเทพมหานคร : เรืองแสงการพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ๒๗๐.

^๓กรมการฝึกหัดครู, รายงานผลการวิจัย เรื่องการติดตามผลการฝึกหัดครู (กรุงเทพมหานคร : เฮอร์วิทย์การพิมพ์, ๒๕๑๔), หน้า ๓.

^๔นพพร พานิชสุข, คู่มือการฝึกสอน (ม.ป.ท., ๒๕๒๒), หน้า ๒.

คนและทำหน้าที่เป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และพัฒนาโดยรอบด้านขึ้นในตัวผู้เรียน เป็นผู้ที่มีคุณธรรม จริยธรรม ในระดับวิญญูชนที่พึงปฏิบัติได้..." การฝึกสอนเป็นวิชาหนึ่งซึ่งมีความสำคัญสำหรับหลักสูตร การฝึกหัดครู เป็นการฝึกอาชีพครูในด้านวิชาการ จรรยา การปกครอง การอบรมแนะแนวอันเป็นการช่วยสร้างสมรรถภาพในการเป็นครูให้เกิดขึ้นด้วย อาชีพครูได้รับการยกย่องให้เป็นอาชีพชั้นสูง เช่นเดียวกับแพทย์ วิศวกร ซึ่งล้วนแต่ต้องมีการฝึกปฏิบัติควบคู่ไปกับทฤษฎีในการฝึกหัดครู สถาบันฝึกหัดครูพึงถือว่า การฝึกสอนเป็นการฝึกภาคปฏิบัติที่ขาดเสียมิได้ การฝึกสอนเป็นประสบการณ์ที่จำเป็นจะต้องได้รับการเอาใจใส่ ควบคุมดูแลเป็นพิเศษ เพราะว่า การฝึกสอนของนักศึกษาเรียนครูเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงผลการผลิตครูได้ทางหนึ่ง^๒ แนวความคิดมีสอดคล้องกับความคิดเห็นของ จรูญทัศน์ ทุกกะมาน : ที่ว่า : สิ่งที่จะขาดมิได้ในการฝึกหัดครู คือการฝึกสอน เพราะการฝึกสอน เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์แก่นิสิตในด้านการทดลองนำเอาทฤษฎีที่ได้จากคณะไปใช้ : ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาบางประการระหว่างการฝึกสอน ทำให้นิสิตพยายามปรึกษาผู้มีความรู้ และมีประสบการณ์เพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น ไปได้^๓

ฮาร์โรล พี อาดัม และแฟรง จี. ดิกกี (Harold P. Adams and Frank G. Dickey) ได้ให้ความเห็นว่า การฝึกสอนเป็นการจัดประสบการณ์วิชาชีพชั้นสูง (Profession) ให้แก่นักศึกษา ยึดถือเอาประสบการณ์ที่ได้รับจากการฝึกสอน เป็นหลักปฏิบัติสำหรับการประกอบอาชีพครูแต่อย่างไร จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการฝึกสอนนั้น ต้องการฝึกให้นักศึกษาฝึกสอนรู้จักตนเองว่ามีความสามารถในด้านใด และควรปรับปรุงในด้านใดบ้าง^๔ นอกจากนี้การฝึกสอนยังเป็นประสบการณ์ที่สำคัญที่สุด

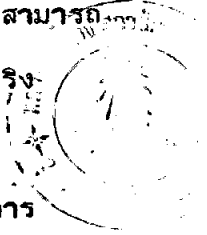
^๑สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, แผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช ๒๕๒๐ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ศรีเมือง, ๒๕๒๐), หน้า ๑๗.

^๒อารี สันทอวี, "โครงการปรับปรุงการฝึกหัดครูและบริการการศึกษา," เรื่องนាំรัฐของกรมการฝึกหัดครู, (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๓), หน้า ๑๑๐.

^๓จรูญทัศน์ ทุกกะมาน, เอกสารการสัมมนาการฝึกสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (ม.ป.ท., ๒๕๑๕), หน้า ๑.

^๔Harold P. Adams and Frank G. Dickey, Basic Principles of Student Teaching (New Jersey : American Book Company, 1956), pp. 4-6.

ของการศึกษาริชาครู เพราะเป็นระยะที่นักศึกษาได้ฝึกหัดทำการสอนได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ
 เป็นพิเศษ นอกเหนือไปจากที่เราเคยได้ศึกษาค้นคว้าจากห้องเรียน เป็นประสบการณ์ตรงที่นักศึกษา
 จะค้นคว้าเอาเองจากห้องเรียนไม่ได้ นักศึกษาจะต้องออกไปเผชิญกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ของแต่ละ
 โรงเรียนซึ่งไม่เหมือนกัน ทั้งในด้านการจัดชั้นเรียน การจัดครูเข้าสอน การบริหารงาน การ
 คัดเลือกนักเรียน การปกครอง วิธีการสอนต่าง ๆ รวมทั้งการเตรียมโครงการต่าง ๆ ล่วงหน้า
 ของโรงเรียน นักศึกษาที่ออกไปฝึกสอนย่อมได้พบเห็น หรืออาจได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เหล่า
 นี้ในโรงเรียนฝึกสอน ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ช่วย เสริมสร้างให้นิสัย เกิดความรู้ ความเข้าใจในหน้าที่
 อันแท้จริงของครู เจล เอ็ม. อินโลว์ ได้ให้ความเห็นว่า การฝึกสอนเป็นกิจกรรมที่ทำให้
 นักศึกษาได้ออกไปพบกับเหตุการณ์จริง ๆ แล้วพยายามให้นักศึกษาได้ใช้ความรู้ทางทฤษฎีที่ได้เรียนมา
 นำมาใช้แก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ดีขึ้น นอกจากนี้การฝึกสอนยัง เป็นการฝึกฝนให้นักศึกษามีความสามารถ
 ในการสร้างเสริมการเรียน และพัฒนาทางด้านต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนได้อย่างแท้จริง
 ซึ่งเป็นภาระหน้าที่อันสำคัญที่นักศึกษาฝึกสอนต้องรับผิดชอบต่อไปเมื่อออกไปเป็นครู^๒

จากเอกสารการนิเทศการศึกษา ของกรมการฝึกหัดครู เรื่องโครงการปรับปรุงการ
 ฝึกสอนในโครงการฝึกหัดครูชนบท ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการสอนไว้ว่า "การสอนเป็นศิลปะ
 ต้องฝึกและปรับปรุงอยู่เสมอ..."^๓ ทั้งนี้เพราะในการฝึกสอนของนักศึกษาสาขาวิชาต่าง ๆ ไม่ว่าจะ
 จะเป็นสาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ฯลฯ มักจะเกิดข้อบกพร่องหรือ
 ปัญหาขึ้นในทุกสถาบันที่จัดการฝึกหัดครู ทั้งนี้เพราะเหตุที่ว่า นักศึกษาซึ่งใหม่ต่อการสอน ขาด
 ประสบการณ์ ตลอดจนความชำนาญที่เพียงพอในการฝึกสอน ซึ่งต้องอาศัยเวลา การฝึกฝนอบรม

^๑ วิทยาลัยวิชาการศึกษาพิบูลย์โลก, เอกสารสรุปผลการสัมมนาการฝึกสอนและการวางแผนครอบครัว (ม.ป.ท., ๒๕๑๕), หน้า ๓๒.

^๒ Gail M. Inlow, Maturity of High School Teaching (New York :
 Printice Hall Inc., 1956), p.400.

^๓ กรมการฝึกหัดครู, โครงการปรับปรุงการฝึกสอนในโครงการฝึกหัดครูชนบท เอกสาร
 การนิเทศการศึกษา, ฉบับที่ ๒๐๔ (กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทยการพิมพ์, ๒๕๒๑), หน้า ๒.

และหาประสบการณ์ตรงด้วยตนเอง เพิ่มมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ เวลาและความตั้งใจของนักศึกษาผู้นั้น เป็นปัจจัยอันสำคัญที่จะ เป็นครูอาจารย์ที่ดีต่อไปในภายภาคหน้า^๑ ผู้เกี่ยวข้องกับการสอนทุกฝ่ายย่อมหวังที่จะให้นิสิตมีทัศนคติต่อการฝึกสอน เป็นไปในด้านดีมากกว่า เพราะถ้าทัศนคติไม่ดี ย่อมทำให้ระดับความมุ่งมั่น ท้าทาย ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามการสอนต่ำ ไม่มีความพึงพอใจในการปฏิบัติตามการสอนให้ก้าวหน้า อันเป็นผลต่อเนื่องไปสู่ความล้มเหลวในอาชีพต่อไป การมีทัศนคติที่ดีย่อมช่วยให้ตั้งใจ เต็มใจที่จะสอน และย่อมประสบผลสำเร็จ ฉะนั้นทัศนคติต่อการปฏิบัติงานใด ๆ จึงมีส่วนสัมพันธ์กับความ สำเร็จ หรือความล้มเหลวในหน้าที่การงานอยู่มาก^๒

อย่างไรก็ตาม การฝึกสอนจะได้ผลดีหรือไม่เพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่นการเตรียมการ การจัด และการนิเทศที่มีประสิทธิภาพ สำหรับวิธีการนิเทศการฝึกสอนนับได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด เพราะเป็น เครื่องมือที่จะช่วยให้นักศึกษาฝึกสอนสามารถปรับปรุงการปฏิบัติของตนอย่างมีหลักเกณฑ์ มีแนวทาง และเป็นระบบระเบียบ ถือได้ว่าเป็นการจัดประสบการณ์ให้นักศึกษาฝึกสอนได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับงานสอนมากขึ้น เพื่อให้นักศึกษาฝึกสอนจะได้นำประสบการณ์เหล่านี้ เป็นแนวทางในการปฏิบัติการ เกี่ยวกับการสอนของตนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษารูปแบบของการจัดการนิเทศการฝึกสอนในวิทยาลัยครูภาคตะวันตก
๒. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์นิเทศก์ ครูพี่เลี้ยง และนักศึกษาฝึกสอนที่มีต่อการจัดการนิเทศการฝึกสอนในวิทยาลัยครูภาคตะวันตก
๓. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรค เกี่ยวกับการนิเทศการฝึกสอนในวิทยาลัยครูภาคตะวันตก

ในพร พานิชสุข, คู่มือการฝึกสอน, หน้า ๑๔.

^๒ยูพา อานันท์ทิลลิต, "การศึกษาทัศนคติต่อการฝึกสอนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน," ศรีนครินทรสาร ๑ (มิถุนายน - กันยายน ๒๕๑๗) : ๑๖.

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารวิทยาลัยครู อาจารย์นิเทศก์ ครูพี่เลี้ยง และนักศึกษาฝึกสอนของวิทยาลัยครูในภาคตะวันตก ซึ่งได้แก่ วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง และวิทยาลัยครูกาญจนบุรี
๒. การวิจัยครั้งนี้ จะทำการวิจัยเกี่ยวกับ รูปแบบในการจัดการนิเทศการฝึกสอน ความคิดเห็น ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการนิเทศการฝึกสอนในวิทยาลัยครูภาคตะวันตก เท่านั้น
๓. กลุ่มตัวอย่างประชากรประกอบด้วย ผู้บริหาร อาจารย์นิเทศก์ ครูพี่เลี้ยง และ นักศึกษาฝึกสอนในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ของกลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันตก เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ถือว่า

๑. ผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบตามความคิดเห็นของตนเองอย่างแท้จริง
๒. ความแตกต่างในสถานภาพส่วนตัวของประชากรแต่ละกลุ่มไม่มีผลต่อความแตกต่างในความคิดเห็นของประชากรในกลุ่มนั้น
๓. การสังกัดอยู่ในวิทยาลัยครูต่างกัน ไม่มีผลต่อความแตกต่างของความคิดเห็นของประชากรทั้ง ๓ กลุ่ม

ความหมายของคำบางคำที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อความเข้าใจตรงกัน เกี่ยวกับความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จึงขอใช้คำจำกัดความไว้โดย เฉพาะดังต่อไปนี้

วิทยาลัยครูภาคตะวันตก หมายถึง วิทยาลัยครูเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยาลัยครูกาญจนบุรี

ผู้บริหารวิทยาลัยครู	หมายถึง อธิการวิทยาลัยครู รองอธิการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชา หัวหน้าศูนย์ปฏิบัติการวิชาชีพ หรือหัวหน้าหน่วยฝึกสอน และหัวหน้าโครงการบริการการศึกษา
อาจารย์นิเทศก์	หมายถึง อาจารย์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากวิทยาลัยครูให้มีหน้าที่นิเทศการฝึกสอนในภาคการศึกษาที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒
นักศึกษาฝึกสอน	หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงของวิทยาลัยครูภาคตะวันตก ที่ผ่านการฝึกสอนในภาคการศึกษาที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒
ครูพี่เลี้ยง	หมายถึง ครูหรืออาจารย์ในโรงเรียนฝึกสอน ซึ่งทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือ ควบคุม ดูแล และปฏิบัติงานร่วมกับนิสิตฝึกสอนของวิทยาลัยครูภาคตะวันตก ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒
แผนกฝึกสอน	หมายถึง หน่วยงานในวิทยาลัยครูภาคตะวันตก ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการจัดและดำเนินการฝึกสอน
หน่วยฝึกสอน	หมายถึง โรงเรียนที่วิทยาลัยครูส่งนักศึกษาฝึกสอน ออกไปทำการฝึกสอน
การนิเทศการฝึกสอน	หมายถึง การปฏิบัติการในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ เป็นที่ปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะแก่นักศึกษาในกระบวนการการฝึกสอน
รูปแบบ	หมายถึง วิธีการในการจัดการนิเทศการฝึกสอนที่วิทยาลัยครูภาคตะวันตกทั้ง ๔ แห่ง ยึดเป็นแนวทางในการปฏิบัติ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์คือ

๑. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการนิเทศการฝึกสอนของวิทยาลัยครูภาคตะวันตกให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๒. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้จัดการศึกษาในระดับฝึกหัดครู ในการปรับปรุงการฝึกหัดครู ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรของวิทยาลัยในภาคตะวันตก ๔ แห่ง ซึ่งบุคลากรดังกล่าวได้แก่ ผู้บริหารวิทยาลัยครูทุกคน อาจารย์นิเทศก์ทุกคน ครูพี่เลี้ยง และ นักศึกษาฝึกสอน ซึ่งผ่านการฝึกสอนมาแล้วในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งได้รับการคัดเลือก โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) รวมกลุ่มตัวอย่าง ประชากรทั้งสิ้น ๗๑๖ คน ได้รับแบบสอบถามคืนมาและใช้ได้จำนวน ๖๔๑ ฉบับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดยการศึกษาค้นคว้าจากบทความ ตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฝึกสอน แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน คือ ข้อมูล ส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนหนึ่ง กับการจัดการนิเทศการฝึกสอน โดยแบ่งออกเป็น ๒ ตอนคือ ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับสภาพและความคิดเห็นต่อรูปแบบในการจัดการนิเทศการฝึกสอน ประกอบด้วย การวางแผนในการจัดการนิเทศการฝึกสอนของแผนกฝึกสอน การสรรหาบุคลากร การดำเนินงานในการจัดการนิเทศการฝึกสอน และการประเมินผล ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการ จัดการนิเทศการฝึกสอน ประกอบด้วย ปัญหาเกี่ยวกับการวางแผนในการจัดการนิเทศการฝึกสอน ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์นิเทศก์ ปัญหาเกี่ยวกับหน่วยฝึกสอน ปัญหาเกี่ยวกับครูพี่เลี้ยง และปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาฝึกสอน

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์โดย การหาค่าร้อยละ (Percent) หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Aritmatic mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) วิเคราะห์ค่า ความแปรปรวนโดยใช้ (F-test) และ t-test

ลำดับชั้นในการวิจัย

- บทที่ ๑ **เสนอความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น** จำกััดความของคำบางคำที่ใช้ในการวิจัย และประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย
- บทที่ ๒ **เป็นการกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งที่เป็นทฤษฎี งานวิจัยและ ข้อคิดเห็น** เกี่ยวกับการจัดการนิเทศการฝึกสอน
- บทที่ ๓ **เสนอวิธีดำเนินการวิจัยและรวบรวมข้อมูล** เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ กลุ่มตัวอย่าง ประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
- บทที่ ๔ **กล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูล**
- บทที่ ๕ **เป็นการสรุปผลการวิจัย อภิปรายและเสนอแนะ**

คุนยวิทยทรพยากร
จุพาลงกรณัมหาวิทยาฬัย